

HALUCINACIJE JEDNE MLADOSTI

Vremena za naše susrete je sve manje
eto, videćemo se tek u subotu
A mene užasno muči drugo pitanje:
Koliko još vremena i susreta imamo u životu?

Zamisli ovo: Ti i ja, u braku!
Zamisli svu lepotu te scene
Ne zbog toga što sam od uvek želeo biti u fraku,
nego – slika, a na slici – ti do mene...

Bio bi to brak nevidenog stila
odnegovane mamine, i pesnika generacije pedesetpete
Odiseja srećna kakva na planeti Zemlji do sad nije bila.
Ne znam za ostale planete

Dobili bismo jednu sobu od mame i tate
Ja bih te uveče hipnotisao i obavio po koji eksperiment
Apstinirali bismo od onih stvari u jutarnje sate,
u korist slađe kafe i pušili bi „Kent“.

Sa službenog puta udvarao bih ti se pismom i telefonom:
„Bez naše ljubavi da li bi svetleo Beograd?“
Ono malo prijatelja i rodbine, dočekaćemo svečano predviđenim tonom;
Neka ceo svet u očaj baci,
između narcise i psihopate savršeni sklad !

Kažem ti, to bi bio brak,
neviden do sada odnegovane mamine i dekadenta generacije pedesetpete
iz koga bi, po zakonu udruženog rada,
finalni produkt bio – zdravo, muško dete.

Samo, sutra, kad se udaš za: „dobro situiranog, karakternog, i bez mana“
(Tako nešto, dabome, očekujem od tebe mala)
Ja ću, zahvaćen događajem, nekako već stići do svoga stana
i reći odvažno ogledalu u lice: „Slušaj, znaš kolika si budala?!“

Nećeš valjda da mu rađaš decu?
Da u sebi nosiš nečije tuđe gene?
Kćer iz epruvete ljuljaj u krevecu
a krijući rodi, jednog malog mene...

Jovan Nikolić, Čačak 1974.